

ДАМЯН ДАМЯНОВ ГРОБИЩЕ

chitanka.info

Какво небе — усмивка на жена,
след огъня на любовта — спокойна.
Каква прозрачно-тънка тишина,
Като въздишка лека на покойник.
Минавам бавно. Кръст до кръст стърчи.
Еднакви! И пръстта под тях — еднаква.
Кой — честен, кой — нечестен, не личи.
Пръстта ги изравнила. И очаквам
да срещна своя гроб. Да, ей го там.
Баща ми, майка ми, макар на тясно
да спят в прегръдка, мръдват се едвам,
за да ми сторят помежду си място.
До тях присядам кротко на ръба,
цигара паля и им шепна тихо:
„Почакайте ме още... Не скърбя,
не ме е страх, но още два-три стиха
да си допиша и едно дете —
най-мъничкото — да си доотгледам,
и сам ще дойда...“

Чуват ли ме те,
не ме ли чуват — няма знак. Последен
и тънък лъч — Като душа играй.
Какъв покой! Едната свещ пропуква...
Ах, ако има нейде божии рай,
дали пък този рай не ще е тука...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.